

Sörmlandsnovellen 2025

Första plats Högstadiet

Lavendeldröm

Elsa Forsberg, Nyköping

Juryns motivering: När en spricka öppnar sig till den drömvärld som existerar parallellt med verkligheten kastas huvudpersonen in i en värld med flygande hundar och lila svampar. Välskrivet och fängslande, med en stor portion humor. Årets förstapristagare visar hur det känns att fastna i en bisarr dröm, en dröm man som läsare önskar aldrig ska ta slut.

Lavendeldröm

Sommaren hade fällt sitt skinn och lämnat plats åt hösten. Löv i samma färger som solnedgången en vacker sommarkväll singlar ned från träden och bildade högar ovanpå den fuktiga mossan. Eftermiddagen var tyst som på ett par sjungande talgoxar och ljudet av porlande vatten från bäcken som rann genom skogen. Den kyliga brisen bet mig i kinderna och målade mina händer blåa. Burken med bär skramlade lätt när jag snubblade fram bland blåbärsriset. Bakom mig gick min mormor och svor högljutt över sina gamla ben. Vi hade varit ute och plockat lingon till pajen hon skulle baka när vi kom hem då jag plötsligt kände hur något snuddade vid min hand. Jag hoppade till och såg hur en fjäril flög iväg. Det var den vackraste fjärilen jag någonsin sett. Vingarna lyste starkt i en neonlila färg och glittrade i solljuset som kikade fram mellan de höga trädtopparna.

“Jag visste inte att fjärilar kunde lysa”, sa jag förvånat.

“Det kan de inte”, svarade mormor. Hon lät orolig. “Kom, vi måste se vart den kom ifrån”

Med ens blev det en väldig fart på tanten. Jag hade inte sett henne gå så fort sedan hon hörde att det var dubbeljackpot på bingon. Den rosa baskern flög nästan av när vi skyndade oss fram mot det hållet fjärilen hade kommit från. Jag förstod inte vad som flugit i henne. Hur skulle vi lyckas hitta en liten fjärils hem i den här enorma skogen? Det behövde jag inte fundera särskilt länge på, för ganska snart skymtade vi ett lila sken en bit bort i skogen. När vi undersökte det närmare såg vi att ljuset kom från en stor spricka i marken, ungefär en meter bred och dubbelt så lång. Det såg nästan ut som om det lila skenet försökte tränga sig upp ur marken. Bredvid mig flämtade mormor till.

“Vad är det?” frågade jag.

Hon svarade inte. I stället lyfte hon en darrande hand och pekade på sprickan. Ett dussin fjärilar, precis likadana som den jag sett innan, flög ut ur sprickan.

“Det där är inte normalt”, konstaterade jag.

“Nej, det är det inte. Gränsen håller på att ge vika”, sa mormor.

“Vilken gräns?”

“Gränsen mellan vår värld och drömvärlden, såklart!”, svarade mormor otåligt, som om det var något alla borde veta. *Juste, den gränsen! Där var jag förra fredagen.* “Verkligheten och överkligheten existerar parallellt. När vi sover korsar vårt medvetande gränsen och besöker drömvärlden. Lyssnar du aldrig på mina berättelser? Våra världar lever i harmoni eftersom de aldrig möts. Drömmar och verklighet går inte ihop. Men gränsen som håller isär dem brister ibland. Den här sprickan uppstod när en del av överkligheten bröt sig igenom gränsen, och nu har den blivit en ingång till vår värld för varelserna som bor där”.

“Coolt!”

Mormor slog till mig på armen.

“Nej, inte coolt! Det är en katastrof! Drömmar och verklighet får inte mixas! Ingenting i drömvärlden är på riktigt. De här fjärlarna, de finns inte egentligen. Och de kan inte överleva i vår värld, för här är allt verkligt. Sprickan måste stängas!”

“Hur då?”

“Du måste stänga sprickan från insidan. Hur vet jag inte, men det kommer du säkert på. I drömmar är allt möjligt. Se bara till att du kommer ihåg vad som är verkligt, annars kanske du fastnar i drömmen för alltid. Men var inte orolig, du kommer att klara det galant!”.

“Vänta här nu, vem har sagt att jag...”

“Det finns ingen tid! Iväg med dig nu. Kom ihåg att vakna. Hej Svejs!”.

Sedan knuffade hon ned mig i sprickan.

Hitta någon som älskar er så som min mormor knuffar ned mig i en magisk, lysande och troligtvis livsfarlig spricka i marken. Bonuspoäng om hon är tillräckligt fräck för att samtidigt säga "Hej Svejs". Jag störtade hjältemodigt mot min död genom en lila dimma och skrek inte alls efter mamma. Det kändes som om jag fallit i timmar när jag äntligen slog i marken. Jag blev förvånad när jag inte dog. Landningen var förvånansvärt mjuk, som om jag landat i en mjuk säng. Jag slog upp ögonen och flämtade till. Ovanför mig bredde en lila himmel ut sig, och över den flög en massa olika varelser. Jag såg alla möjliga sorters djur; fåglar, fjärlar, drakar, till och med en flygande hund. Men alla varelser var lila. Jag satte mig upp och såg mig omkring. Det gick inte att beskriva landskapet jag befann mig i. Allt var bara lila.

Marken, träden, sjöarna, växterna, allt. Den lila färgen bländade mig och fick huvudet att snurra. Jag kunde knappt urskilja vart himlen började och vart marken tog slut, färgerna flöt

samma Jag slöt ögonen för att få en paus från allt det, men insidan av mina ögonlock var också lila. Huvudvärken gjorde det svårt att tänka. Vad gjorde jag här egentligen? Juste, jag skulle stänga sprickan, som också var min enda väg hem. Verkligen genomtänkt plan, mormor. Försiktigt öppnade jag ögonen igen och undersökte min omgivning. Under mig var hatten till en onaturligt stor svamp, säkert två meter hög. Den var givetvis lila. Härifrån kunde jag inte stänga någon spricka, så jag gled av svampen och landade på marken. Den var mjuk under mina skor och utseendet påminde mig om sockervadd, men jag motstod frestelsen att smaka på den. Till höger låg ett kärr som bubblade mystiskt. Bakom mig fanns ingenting alls. Marken tog slut bara några meter bakom mig, och bortom kanten fanns bara lila ingenting. Jag visste inte om man kunde dö i drömmar, och jag var rätt okej med att förbli ovetandes. Till vänster blockerades vägen av ett buskage av blommor som reste sig så långt upp att fåglarna byggde bon i pistillerna. Stjälkarna var lika tjocka som björkstammar och taggarna var vassare än knivspetsar. Framför mig låg en dunge uppgjord av blåregn. Det såg i alla fall ut som blåregn, bortsett från att stammarna var lila förstås. Jag såg inte en enda konstig-spricka-som-tar-dig-till-verklighet-skylt, inte någonstans. Det var synd, för ingen av alternativen på marken var särskilt inbjudande. Vänta nu här. Vilket håll hade jag kommit från? Jag hade väl inte kommit hit ur marken? Om jag mindes rätt föll jag skrikande från himlen, så då borde väl sprickan vara i himlen? Jag stelnade till, alldeles chockad av att min hjärna hade producerat en sådan logisk tanke. Det hände inte så ofta.

Jag kisade upp mot himlen. Bortsett från varelsena som flög omkring där uppe var den alldeles tom. Ingen sol, ingen måne. Jag undrade vad klockan var. Det kändes som om jag hade varit här i flera år. När jag såg på den lila himlen verkade den vara oändlig. Fanns det ens något annat än lila?

“Skärp dig, Blanka!”

Bra, nu hade jag börjat prata med mig själv också. Bara bra.

Ganska snart insåg jag att jag hade ett litet problem. Jag kunde inte ta mig upp till himlen eftersom jag inte kunde flyga. Det sög. Vad har man en drömvärld till om man inte kan flyga i den? Varelsena kunde ju det. Jag önskade att jag hade en flygande hund som kunde hjälpa mig. Plötsligt kände jag hur något flåsade mig i nacken. Jag snurrade runt och stod öga mot öga med en enorm lila bulldog. På ryggen stack två fjädriga vingar ut.

“Hur kunde du...”, började jag, men en röst i mitt huvud avbröt mig: *I drömmar är allting möjligt*. Ja, allt förutom att flyga själv, uppenbarligen. Var de tvungna att exkludera det roligaste? Aja, jag fick i alla fall en flygande lila hund. Det var alltid något.

“Du råkar inte veta hur man stänger en spricka mellan två världar, eller?” frågade jag. Hunden svarade inte, så jag hoppade bara upp på den lilla ryggen och lät hunden flyga iväg. Om ni aldrig har ridit på en flygande lila hund någon gång så kan jag meddela att det är väldigt roligt. Jag höll bara på att dö tre gånger, så jag skulle kalla mig själv för en riktig hundviskare. Min nya kompis visade sig vara väldigt hjälpsam, för den flög mig raka vägen till mitt mål. Jag hade förväntat mig en spricka, men fick i stället se en reva i himlen. Ur revan lyste ett starkt, lila sken. Det såg ut som om himlen hade fått ett blödande sår. Medan vi hovrade i luften susade något förbi mitt öra. Jag vände på huvudet och såg hur en talgoxe vilset flaxade omkring. Jag mindes det min mormor sagt om fjärilarna, att de inte kunde överleva i verkligheten eftersom de var överkliga. Då skulle talgoxen dö här, eftersom den var verklig. Jag behövde sy ihop det här såret innan några fler varelser från verkligheten tog sig hit. Men hur? Jag tvivlade på att jag kunde stänga en passage mellan två dimensioner med hjälp av typ, vänskapens kraft eller något.

“Den stänger sig så fort allt verkligt är borta från vår värld”, sa en röst. Det tog mig några sekunder innan jag förstod att rösten tillhörde min flygande bulldog.

“Jaha, så nu snackar du?”

“Du måste önska det tillräckligt mycket. Vet du hur många saker människor vill ha? Här tar vi bara hänsyn till det viktigaste”.

“Öh, okej. Men du säger att om jag återvänder till verkligheten så stängs sprickan mellan våra världar?”

“Nä, jag sa *allt* verkligt. Det innefattar dig, talgoxen och Stefan”.

“Stefan?”

“Kommer!” ropade någon.

“Det här är så konstigt”, muttrade jag för mig själv. Tre sekunder senare kraschade en flygekorre in i mitt huvud.

“Hej, jag är Stefan!” sa flygekorren.

“Ta med dig talgoxen och Stefan härifrån, helst så snabbt som möjligt. Stefan har plågat oss i en vecka nu”, suckade min flygande bulldog. Sedan skällde han och talgoxen kom flygande. Jag tackade min kära vän för hjälpen och tog ett tårfyllt farväl (det var Stefan som grät) innan vi hoppade ned i sprickan.

Jag landade inte lika mjukt den här gången. Det berodde inte bara på att jag landade på mormor - hon var faktiskt rätt mjuk - utan även på grund av att jag återigen fick en flygekorre rakt i skallen. När jag rest mig upp och hjälpte min stackars mormor upp var Stefan borta, precis som sprickan i marken. Jag tänkte på den flygande bulldogen och kände ett stygn av

sorg i mitt bröst. Men sedan kom jag på att hunden inte ens var verklig. Varför sörja något man inte ens hade?

Ni har säkert hört uttrycket “Borta bra men hemma bäst”. Efter detta äventyr kan jag intyga att det stämmer. För visst är drömmar rätt häftiga, men de är inte bättre än verkligheten. Man kan ju inte ens flyga i dem.